

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/334/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1514225990
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patrícia Železníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1514225990.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patrície Železníkovej a členiek senátu JUDr. Bianky Gelačikovej a Mgr. Aleny Čakváriovej v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: W. W., nar. XX.XX.XXXX, zastúpená kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, 816 16 Bratislava, dieťa rodičov: otec - O.. T. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XX, XXX XX T., a matka - E.. P. W. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XX, XXX XX T., zastúpená JUDr. Denisou Jánošíkovou, advokátkou so sídlom Klincová 35, 821 03 Bratislava, za účasti Krajskej prokuratúry Bratislava, so sídlom Vajnorská 47, 812 56 Bratislava a Úradu komisára pre deti, so sídlom Odborárske námestie 3, 811 02 Bratislava, v konaní o návrhu otca o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, na odvolanie matky a otca proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 22.03.2017, č.k. 22P/81/2014-1091, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výrokoch I., II., III., IV., V., p o t v r d z u j e.

Vo výrokoch VI., VII., sa z r u š u j e a v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 22.03.2017, č.k. 22P/81/2014-1091, zveril maloletú W. W., nar. XX.XX.XXXX, do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov tak, že počas bežného školského roka túto bude matka zabezpečovať od pondelka 15.30 hod. nepárneho kalendárneho týždňa do pondelka 15.30 hod. párneho kalendárneho týždňa a otec od pondelka 15.30 hod. párneho kalendárneho týždňa do pondelka 15.30 hod. nepárneho kalendárneho týždňa s tým, že si v čase začatia periódy starostlivosti rodič, ktorý sa starostlivosti ujíma maloletú vyzdvihne zo školského zariadenia, ktoré navštevuje. Pokiaľ deň zmeny starostlivosti pripadne na deň pracovného pokoja, je miestom odovzdania a prevzatia maloletej miesto bydliska rodiča, ktorého perióda starostlivosti končí. Počas vianočných prázdnin bude matka zabezpečovať starostlivosť o maloletú každý nepárny kalendárny rok od posledného dňa vyučovania pred vianočnými prázdninami od 14.00 hod. do 30.12. do 18.00 hod. a každý párny kalendárny rok od 30.12. od 14.00 hod. do posledného dňa školských prázdnin do 18.00 hod. a otec každý párny kalendárny rok od posledného dňa vyučovania pred vianočnými prázdninami od 14.00 hod. do 30.12. do 18.00 hod. a každý nepárny kalendárny rok od 30.12. od 14.00 hod. do posledného dňa školských prázdnin do 18.00 hod., počas jarných prázdnin určených vyhláškou Ministerstva školstva Slovenskej republiky bude matka zabezpečovať starostlivosť o maloletú každý párny rok od posledného dňa vyučovania pred jarnými prázdninami od 18.00 hod. do soboty víkendy nasledujúceho po jarných prázdninách do 15.00 hod. a otec každý nepárny rok od posledného dňa vyučovania pred jarnými prázdninami od 18.00 hod. do soboty víkendy nasledujúceho po jarných prázdninách do 15.00 hod., počas veľkonočných prázdnin bude matka zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletú každý nepárny rok od posledného dňa vyučovania pred

veľkonočnými prázdninami od 18.00 hod. do posledného dňa veľkonočných prázdnin do 15.00 hod. a otec každý páry kalendárny rok od posledného dňa vyučovania pred veľkonočnými prázdninami od 18.00 hod. do posledného dňa veľkonočných prázdnin do 15.00 hod., počas letných prázdnin bude matka zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletú každý nepáry rok od posledného dňa vyučovania pred letnými prázdninami od 18.00 hod. do 15.07. do 18.00 hod. a od 31.07. od 18.00 hod. do 15.08. do 18.00 hod. a každý páry rok od 15.07. od 18.00 hod. do 31.07. do 18.00 hod. a od 15.08. od 18.00 hod. do 31.08. do 18.00 hod., otec každý páry rok od posledného dňa vyučovania pred letnými prázdninami od 18.00 hod. do 15.07. do 18.00 hod. a od 31.07. od 18.00 hod. do 15.08. do 18.00 hod. a každý nepáry rok od 15.07. od 18.00 hod. do 31.07. do 18.00 hod. a od 15.08. od 18.00 hod. do 31.08. do 18.00 hod., počas osobitnej úpravy starostlivosti pripadajúcej na prázdniny je miestom prevzatia a odovzdania maloletej miesto bydliska odovzdávajúceho rodiča s tým, že v určených časoch ukončenia osobitnej úpravy starostlivosti rodičia pokračujú v jej realizácii podľa základnej úpravy v párych a nepárych týždňoch bežného školského roka. Zastupovať maloletú a spravovať jej majetok budú obidvaja rodičia. Výživné na maloletú neurčil. Týmto rozsudkom zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 22P/317/2011-580 zo dňa 13.11.2013, v spojení s dopĺňajúcim rozsudkom č.k. 22P/317/2011-592 zo dňa 14.11.2013 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 11CoP/49/2014-768 zo dňa 19.08.2014 v časti úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej. Zrušil predbežné opatrenia nariadené uznesením tamojšieho súdu č.k. 22P/138/15-38 zo dňa 16.12.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/108/2016-257 zo dňa 22.03.2016, uznesením č.k. 22P /90/2016-20 zo dňa 26.09.2016 a uznesením č.k. 22P/110/2016-9 zo dňa 14.11.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/2/2017-50 zo dňa 01.02.2017. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu. Priznal štátu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a to v pomere 50% zo vzniknutých trov voči každému z rodičov maloletej.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 24 ods. 2,3,4,5, § 43 ods.1, § 62 ods. 1, 2, 5, 6, § 75 ods.1, § 76 ods.1 Zákona o rodine, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že boli splnené zákonné podmienky na zmenu osobnej starostlivosti o maloletú podľa § 25 ods. 4 Zákona o rodine. Konštatoval, že zo strany matky dochádzalo opakovane bezdôvodne a zámerne k neumožňovaniu súdom určeného styku s maloletou otcovi, čím sa matka značne diskvalifikovala vo svojich rodičovských kompetenciách, z čoho súd počas konania vyvodil dôsledky vo forme neodkladných opatrení a výchovných opatrení, k nariadeniu ktorých postupne pristupoval. Vychádzajúc zo stavu v čase vyhlásenia rozsudku súd prvej inštancie dospel k záveru, že situácia medzi rodičmi a maloletou sa natoľko posunula, že je možné pristúpiť v súlade s prvotnými odporúčaniami znalca Mgr. E. T. po dosiahnutí stabilizácie vzťahu maloletej s otcom, už za terajšieho stavu upokojenia vyhotvorenej situácie k zvereniu maloletej do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, keď práve takouto formou starostlivosti aj za zohľadnenia záverov znaleckého dokazovania budú najlepšie zabezpečené záujmy dieťaťa. Poukázal na opakovane deklarované stanovisko znalca, že zo psychologického hľadiska by bolo pre dieťa optimálne dostať sa postupne do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, čo sa však v čase jeho vyjadrení nejavilo byť ako reálne vzhľadom na postoj matky. Uviedol, že túžbu byť s obomi rodičmi a teda aj vyššie uvedený záver znalca napokon potvrdila samotná maloletá vo svojom vyjadrení pred súdom, keď jednoznačne uviedla preferenciu modelu blížiacemu sa striedavej starostlivosti, ktorý medzi rodičmi v zásade bezproblémovo prebiehal v období od 16.03.2016 do 03.06.2016, ktoré bolo dostatočné na to, aby sa maloletá na takúto formu starostlivosti adaptovala a následne vedela porovnať jej subjektívne pocity z tohto obdobia s predchádzajúcim a nasledujúcim obdobím - t.j. s obdobím výlučnej starostlivosti matky s minimálnym kontaktom s otcom a obdobie starostlivosti otca naopak s minimálnym, resp. následne značne obmedzeným stykom s matkou. Konštatoval, že napokon z objektívneho hľadiska je jednoznačné, že dieťa vo veku maloletej s pozitívnou citovou väzbou na oboch rodičov musí v prípade zásadnejšej absencie ktoréhokoľvek z nich v jeho živote nevyhnutne pociťovať silnú frustráciu a túžbu po tom, aby bol tento rodič v jej živote plnohodnotne zastúpený. Posudzujúc aj momentálne vzťahy medzi rodičmi, ktoré nemožno v žiadnom prípade označiť za optimálne zdôraznil, že je na nich, aby v záujme zabezpečenia najlepšieho záujmu dieťaťa v rámci naďalej účinných a teda prebiehajúcich výchovných opatrení pracovali na zlepšení svojho vzájomného vzťahu a na svojich rodičovských kompetenciách vrátane získania schopnosti efektívnej komunikácie pri praktickom zabezpečovaní striedavej osobnej starostlivosti o maloletú. Záujem dieťaťa nevidel v tom, aby jeho návrat do striedavej osobnej starostlivosti bol podmienený až definitívnym ozdravením vzťahu rodičov, čo by z hľadiska kvality emocionálneho puťa medzi matkou a dieťaťom a potreby jeho zachovania, s prihliadnutím na okolnosti prípadu mohla byť doba neprípustne dlhá, ktorá by práve predstavovala riziko ťažko odstrániteľných následkov v živote dieťaťa. V tejto súvislosti poznamenal, že

striedavú osobnú starostlivosť ako optimálny model, odporúčaný jednoznačne aj znalcom Mgr. E. T. pre maloletú inicioval sám otec, ktorý si je zjavne veľmi zrelo vedomý emocionálnych a psychologických potrieb maloletej a tiež dôležitosť matky v živote dieťaťa. Vyjadril pochopenie nad otcovou aktuálne silnou nedôverou voči prezentovanému zmenenému postoju matky, avšak jednoznačne v záujme maloletej považoval už v danom čase jej zverenie do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov. Zohľadnil postupnú zmenu pomerov na strane matky, u ktorej osamostatnením sa, dochádza k postupnej eliminácii potenciálne negatívneho vplyvu jej rodičov na psychiku maloletej v smere zachovania jej plnohodnotného vzťahu k otcovi, ktorý sa podarilo ozdraviť práve v priebehu predmetného súdneho konania dočasnými opatreniami súdu. Prihliadol tiež na upokojenie situácie pri nastavení pravidelného kontaktu s matkou, ktorá sa vzhľadom na relatívne dlhú dobu absencie osobného kontaktu s dieťaťom musí sama dosýtiť jeho obnovenia, pričom od prezentovania neskorších odporúčaní znalca vychádzajúcich zo zmenenej situácie do rozhodnutia súdu už uplynula dostatočná doba potrebná na adaptáciu maloletej na zmenené podmienky u matky na základe neodkladného opatrenia o úprave styku. V neposlednom rade rešpektoval odborný názor vyjadrený v znaleckom posudku MUDr. O. I. PhD., ktorý konštatoval, že matka je vzhľadom na svoj terajší duševný stav schopná zabezpečiť riadnu starostlivosť o maloletú a jej zdravý výchovu a zo zdravotného stavu matky vážnejšie riziká pre zdravý budúci vývoj dieťaťa nevyplývajú, keď disponuje dostatočným vnútorným potenciálom, aby k problému starostlivosti o dieťa nadobudla racionálnejší a kritickejší postoj, pričom je schopná učiť sa, aby sa v budúcnosti vyhla chybám a realizovala na plno svoj potenciál. Vzhľadom na ostatné kroky matky vyjadril presvedčenie, že sa v priebehu súdneho konania dostatočne poučila vzhľadom na konzekvencie, ktoré boli z jej predchádzajúceho neadekvátneho postoja a správania vyvedené a vyhne sa akýmkoľvek nedostatočne uváženým krokom, ktoré by opätovne mohli ohroziť zdravý vývoj maloletej, bude rešpektovať závery a odporúčania súdu a kvalifikovanej odbornej pomoci. Poukázal na dostatočné rodičovské kompetencie otca, ktorý preukázal v priebehu konania a počas doby, kedy na základe neodkladného opatrenia zabezpečoval výlučnú osobnú starostlivosť o maloletú. Mal za to, že striedavá osobná starostlivosť sa v záujme maloletej osvedčila už v priebehu konania, keď táto forma starostlivosti optimálne zabezpečí potreby maloletej tak po materiálnej ako aj emocionálnej stránke. Striedavou osobnou starostlivosťou dôjde tiež k rešpektovaniu vôle a túžby samotnej maloletej, ktorá potrebuje mať zabezpečený plnohodnotný a rovnomerný kontakt s každým rodičom, ku ktorým má pozitívnu citovú väzbu, pričom obaja rodičia majú s maloletou vytvorený kvalitný vzťah. Obaja rodičia majú porovnateľné aj materiálne podmienky na zabezpečenie starostlivosti o dieťa. Súd považoval za nanajvýš prospešné pre dieťa, aby pri rozvrátenom vzťahu jeho rodičov z hľadiska stability výchovného prostredia a jeho zdravého psychického vývoja, bola do jeho života vnesená istota, ktorú prinesú presne vymedzené pravidlá starostlivosti, ku ktorým napokon dospeli v priebehu konania v zásade sami rodičia. Apeloval na oboch rodičov, aby v záujme dieťaťa akceptovali vzájomne rodičovskú rolu druhého z nich a pristupovali k druhému rodičovi pred dieťaťom pozitívne, bez prezentovaného odporu a negatívneho postoja. Uviedol, že v danom prípade zvažoval aj komplikovanú vzájomnú komunikáciu rodičov ako jednu zo skutočností, eventuálne vylučujúcu striedavú osobnú starostlivosť, avšak dospel k záveru, že v danom prípade takáto forma starostlivosti môže prispieť k zlepšeniu komunikácie medzi rodičmi, ktorí sa budú musieť podriadiť pevne určeným pravidlám. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky č. III. ÚS 1206/09, z ktorého jednoznačne vyplýva, že súd nesmie rezignovať na takýto spôsob výchovy už vtedy, ak jeden z rodičov s týmto spôsobom pro forma nesúhlasí, ak je takýto nesúhlas čisto obštrukčný, ničím neodôvodnený, resp. ak vo vzťahu k výchove dieťaťa nemá relevanciu, nemôže oň súd oprieť svoje rozhodnutie. V danom prípade súd prvej inštancie dospel k záveru, že dôvody svedčiace v prospech striedavej osobnej starostlivosti vysoko prevažujú nad aktuálnymi komunikačnými problémami rodičov, ktoré sa javia ako subjektívne dané situáciou a prekonateľné. Počas trvania striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov výživné na maloletú neurčil vychádzajúc z predpokladu, že obaja rodičia budú v rámci plnenia vlastnej vyživovacej povinnosti prispievať polovicou na úhradu nákladov v súvislosti so zabezpečením platieb na maloletú spočívajúcich v školských poplatkoch, krúžkových a mimoškolských záujmových a voľnočasových aktivitách maloletej a poplatkoch vzniknutými so zabezpečením zdravotnej starostlivosti maloletej, pričom náklady na bežnú výživu dieťaťa spojenú so stravou, ošatením, hygienou, bývaním a rekreáciou u toho, ktorého z rodičov bude znášať každý sám. Výživné neurčil aj vzhľadom na porovnateľnú životnú úroveň každého z rodičov, vychádzajúc z ich osobných, majetkových a zárobkových pomerov, prihliadajúc tiež na skutočnosť, že rodičia iné vyživovacie povinnosti nemajú. O trovách konania rozhodol podľa § 52 C.m.p., o nároku štátu na náhradu trov konania (znaleckého dokazovania) rozhodol podľa § 49 ods. 1, 3 C.m.p., § 262 ods. 1,2 C.s.p..

3. Proti rozsudku podala odvolanie matka. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla vo výroku VII., ktorým súd priznal štátu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a to v pomere 50% zo vzniknutých trov voči každému z rodičov maloletej. Žiadala o odpustenie trov konania za znaleckú činnosť znalca Mgr. E. Balka, ktorý podľa jej názoru porušil ustanovenia zákona č. XXX/XXXX Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, alternatívne zaviazal otca na úhradu celých trov za znaleckú činnosť, keďže spor vyvolal a mal by niesť plnú zodpovednosť aj za úhradu vzniknutých trov. Uviedla, že nedisponuje finančnými prostriedkami na úhradu vzniknutých trov za znaleckú činnosť, poukajúc na niekoľko násobné porušenie zákona o znaleckej činnosti znalcom Mgr. E. T., psychológom v odvetví klinickej psychológie. Mala za to, že znalec si neoprávnene účtoval extrémne vysoké odmeny za znalecké úkony, na čo súd prvej inštancie opakovane v priebehu konania upozorňovala.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec, žiadajúc, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že maloletú zverí do jeho osobnej starostlivosti a upraví styk matky s maloletou v každom nepárnom kalendárnom týždni v utorok a štvrtok od 15.30 hod. do 18.30 hod. a v každom párnom kalendárnom týždni v utorok od 15.30 hod. do 18.30 hod. a v sobotu od 9.30 hod. do 18.30 hod., zaviazá matku povinnosťou prispievať na výživu maloletej sumou vo výške XXX eur mesačne, alternatívne žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súdu prvej inštancie vytkol, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci (§ 62 ods. 1 C.m.p.). Tvrdil, že v odvolacom konaní sú nové skutkové tvrdenia a dôkazy (§ 63 C.m.p.). Namietal, že súd prvej inštancie rezignoval na svoju povinnosť zistiť skutočný stav veci v zmysle § 35 C.m.p., čoho dôsledkom bolo nesprávne právne rozhodnutie narušajúce zásadu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Mal za to, že súd prvej inštancie rozhodol aj napriek tomu, že opakovane konal s identickými účastníkmi a disponoval s dôkazmi o dlhodobu neúspešných vhodných opatrení, ktorými sa nedosiahla zmena v správaní matky, diametrálne odlišne. Zdôraznil, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so všetkými predchádzajúcimi opatreniami súdu, s dôkazmi, v rozpore so znaleckým posudkom, so správami psychologičiek. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 03.11.2006, III. ÚS 192/06, v zmysle ktorého ak súd rieši právnu otázku, ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty. Pozornosť odvolacieho súdu upriamil na skutočnosť, že súdom ustanovený znalec Mgr. E. T. dňa 12.01.2017 pri vypočutí súdom prvej inštancie vyslovil súhlas s odporúčanou psychoterapiou pre matku, zotrval na svojich záveroch uvedených vo svojom znaleckom posudku, pričom pripustil postupný prechod prespávania maloletej u matky po jednom až dvoch kvartáloch, bez odporúčania zverenia maloletej do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov. Konštatovanie sudkyne súdu prvej inštancie o tom, že prespanie maloletej s matkou na jednej posteli počas jarných prázdnin je normálne, nakoľko maloletá a matka sa potrebovali navzájom dosýtiť, obzvlášť pri výsledku znaleckého dokazovania (patologické pripútanie, deformovanie reality a psychosexuálneho vývoja) označil za arbitrárne. Mal za to, že súd prvej inštancie porušil aj zásadu nestrannosti a rovnosti účastníkov, keďže Komisárovi pre deti neposkytol všetky relevantné dokumenty, čím spôsobil jeho neobjektívne hodnotenie prípadu. Bol toho názoru, že napádané rozhodnutie nesie znaky selektívnej spravodlivosti, kedy je v rozpore s ustálenou judikatúrou. Uviedol, že pokiaľ sa rodičia na výkone striedavej osobnej starostlivosti nevedia dohodnúť, sú tu dôvodné pochybnosti o tom, či by výchovné prostredie založené na autoritatívnom rozhodnutí súdu po zverení dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti bolo stabilné a v záujme maloletého dieťaťa, ako aj to, či by rodičia boli schopní sa následne dohodnúť na ďalších zásadných otázkach súvisiacich s osobnou starostlivosťou o maloleté dieťaťa. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 4Cdo 339/2014, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 520/2015, rozsudok Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp.zn. 8P/50/2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava v konaní vedenom pod sp.zn. 9CoP/16/2016, rozsudok Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp.zn. 8CoP/39/2016, nález Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 169/2016. Bol toho názoru, že rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, nakoľko sa v ňom súd nevysporiadal s tým, ktoré tvrdenia účastníkov považuje za preukázané a ktoré nie, ako aj nezdôvodnil prečo považuje argumenty otca, ním preukázané rozpory v tvrdeniach matky za nedôvodné. Rovnako sa súd prvej inštancie podľa jeho názoru nevysporiadal ani s odporúčaním súdneho znalca na zverenie maloletej do jeho osobnej starostlivosti a s názorom psychologičky o nevyhnutnosti dvojročnej psychoterapie pre matku. Namietal intervenciu súdu prvej inštancie, aby neprebehlo vhodné opatrenie počas toho, ako bola maloletá počas prázdnin pri matke, čím súd porušil podľa neho povinnosť konať

nestranné. Mal za to, že napádané rozhodnutie nekorešponduje s vykonaným dokazovaním a vychádza len z nepodložených tvrdení matky o tom, že sa zmení, aj keď v danom prípade nenastala žiadna podstatná zmena pomerov (na pojednávaní dňa 01.03.2017 bolo priamo na súde preukázané, že matka pokračuje v patologickom pripútavaní maloletej, ako aj chronické klamanie). Poukázal na skutočnosť, že priamo sudkyňa súdu prvej inštancie na pojednávaniach súdu apelovala na matku. Tvrdil, že súd prekročil zákonné právomoci, pretože nemal rozhodovať v odbornej veci bez ohľadu na jednoznačný odborný názor súdom určeného znalca a psychologičky hodnotiacej nariadené vhodné opatrenie. Taktiež mal za to, že súd prvej inštancie ignoroval výpovede svedkov z januára 2017. Uviedol, že súd prvej inštancie ignoroval, že matka sa prezentovala ako osoba vedúca usporiadaný život a to napriek tomu, že sú voči nej vedené dve trestné stíhania, ako aj to, že si dobrovoľne neplnila vyživovaciu povinnosť. Tvrdil, že sudkyňa na pojednávaní dňa 22.03.2017, mimo protokolácie, skonštatovala, že je ochotná ísť do rizika striedavej osobnej starostlivosti a verí, že matka to tentokrát nezneužije. Opakovane zdôraznil, že rodičia medzi sebou nekomunikujú, matka účelovo klame, ako aj skutočnosť, že matka jeho starostlivosť o maloletú nedôvodne spochybňuje. Pozornosť odvolacieho súdu upriamil na činnosť Komisarja pre deti, ktorého nezávislosť a objektívnosť spochybňuje skutočnosť, že vstúpil do konania dňa 17.03.2017, pričom rozhodnutie bolo vyhlásené dňa 22.03.2017, a za tento čas Komisarj pre deti ani len nenazrel do súdneho spisu a pri zaujatí svojho stanoviska vychádzal iba z podkladov od matky. V odvolaní taktiež opísal spôsob odovzdávania maloletej medzi rodičmi, ako aj vedomé a negatívne programovanie maloletej proti otcovi zo strany matky, o čom podľa jeho názoru svedčia aj vyjadrenia učiteľky a vychovávateľky maloletej.

5. Matka vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu otca prostredníctvom zvolenej právnej zástupkyne navrhla rozsudok súdu v otcom napadnutej časti ako správny potvrdiť. Uviedla, že otec podáva súdu enormný počet podaní v ktorých zavádzajúco informuje o rôznych incidentoch, o jej údajnom patologickom správaní a to všetko za účelom diskreditácie jej osoby. Pokiaľ otec namieta ich problematickú komunikáciu poukazujúc na citácie rôznych súdnych rozhodnutí uviedla, že s touto otázkou sa vysporiadal dostatočne súd prvej inštancie v podrobnom odôvodnení svojho rozhodnutia. Zdôraznila, že sa s otcom snaží komunikovať vo veciach starostlivosti o maloletú vecne, či pri osobnom kontakte, alebo prostredníctvom mailu či sms správami, avšak otec je práve ten, ktorý je vo vzájomných komunikáciách k nej neprijemný, neustále jej niečo vyčíta a upozorňuje ju. Mala za to, že takéto konanie otca je účelové, v snahe poukazovať na narušenosť ich vzájomnej komunikácie s cieľom dosiahnutia zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Uviedla, že dokazovaním v konaní pred súdom prvej inštancie bolo dostatočne preukázané, že ich komunikácia prebieha v dostatočnom rozsahu pre zabezpečenie potrieb maloletej. Súdom prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania nemal dôvod pochybovať o jej schopnostiach zabezpečiť plnohodnotnú osobnú starostlivosť o maloletú v totožnom rozsahu ako otec, keďže takúto starostlivosť o maloletú už v minulosti zabezpečovala. Už v priebehu konania sa režim striedavej osobnej starostlivosti o maloletú osvedčil, bola v záujme maloletej na jej optimálne zabezpečenie potrieb a to tak materiálnych ako aj emocionálnych. Poukázala na výsledky vykonaného dokazovania, ako aj stanovisko kolízneho opatrovníka, Okresnej prokuratúry a Úradu komisára pre deti. Striedavá osobná starostlivosť obidvoch rodičov pre maloletú zabezpečí rovnocenný a rovnoprávny výkon rodičovských práv a povinností oboch rodičov a je aj v súlade s vyjadreným názorom maloletej, ktorý prezentovala pred súdom. Poukázala na rozsudok ÚS Českej republiky č. 2661/10, a v ňom vysloveného záveru k nerealizovaniu výkonu striedavej osobnej starostlivosti v prípade nesúhlasu jedného z rodičov. Zdôraznila, že obaja rodičia aj maloletá pokračujú v nariadených výchovných opatreniach, teda ich výchova maloletej podlieha kontrole, pričom argumenty otca o nedostatkoch výchovy o maloletú z jej strany sa nepreukázali. Vo svojom písomnom vyjadrení k doplneným odvolacím dôvodom otca zotrvávala na svojich tvrdeniach a ňou uvádzaných skutočnostiach, poukázala na jej snahu o vážny a úprimný záujem na plnohodnotnej starostlivosti o maloletú, keď tak, ako to uviedol vo svojom odôvodnení súd prvej inštancie nie je v jej záujme neprimeraná a nedôvodná izolácia od ktoréhokoľvek z rodičov. Uviedla, že s otcom sa snaží komunikovať vecne a dodržiavať dohodnuté a určené termíny odovzdávania a preberania maloletej, s maloletou trávi plnohodnotne a podnetne všetok spoločný čas, maloletá sa cíti v jej starostlivosti spokojne a šťastne. Poukázala na doposiaľ trávený čas maloletej s ňou počas prázdnin a jej riadnu starostlivosť o maloletú.

6. V priebehu odvolacieho konania otec svoje odvolanie priebežne dopĺňal podaniami doručeným súdu dňa 16.06.2017, dňa 10.07.2017, dňa 07.08.2017, dňa 25.08.2017, dňa 22.09.2017, dňa 26.10.2017, dňa 15.11.2017, dňa 05.01.2018, dňa 15.02.2018, dňa 28.02.2018, dňa 14.03.2018, v ktorých zotrvávala na svojich tvrdeniach uvedených v odvolaní a žiadal aby odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel. Jeho

podania obsahovali zhrnutie a popis jednotlivých situácií, ktoré sa odohrali medzi rodičmi pri výkone ich starostlivosti o maloletú od rozhodnutia súdu prvej inštancie. Podľa názoru otca naďalej pretrváva stav nedostatočnej komunikácie medzi rodičmi, keď matka namiesto poskytnutia informácií o maloletej na neho útočí a stavia ho do pozície rodiča zanedbávajúceho starostlivosť. Poukazoval na jeho nedorozumenia a nezhody s matkou pri vyhodnocovaní bežných ochorení maloletej, školy v prírode či lyžiarskeho výcviku poriadaných školou. Poukázal na vyjadrenie logopedičky ktorú maloletá navštevuje o tom, že maloletá nemá reálne problém so zajakávaním sa, preto podľa jeho názoru rečový problém u maloletej priamo súvisí s negatívnym vplyvom matky na maloletú, ktorá svoje správanie nezmenila. Tvrdil, že matka maloletú manipuluje proti nemu a jeho partnerke, neprimerane sa vyjadruje aj na adresu jeho rodičov. Poukazoval na nezhody rodičov pri realizácii styku matky s maloletou počas letných prázdnin 2017. Uviedol, že výchovné opatrenie u PhDr. R. prebieha naďalej oddelene, keď matka spoločné sedenia odmieta. Mal za to, že v danej veci Úrad komisára pre deti nepostupoval nestranné, keď komunikoval iba s matkou a nikdy neprejavil záujem o názor druhej strany, od jeho vstupu do konania sa neoboznámil so spisovou dokumentáciou, čím spochybnil hájenie najlepšieho záujmu maloletej. Poukázal na spoluprácu matky s OZ Deti patria rodičom, ktoré je zodpovedné za negatívnu a nepravdivú medializáciu celého prípadu. Tvrdil, že maloletá často krát prespáva u starých rodičov, ktorých vplyv na maloletú bol zo strany súdneho znalca vyhodnotený ako nevhodný. Uvádza skutočnosti týkajúce sa návštevy školy maloletou a jej plnenia si školských povinností či zabezpečovania pomôcok, ktoré podľa jeho názoru svedčia o rivalizácii ich vzťahov, spochybňovanie jeho role otca a deformovanie reality zo strany matky, tiež vyvolávanie konfliktu lojality u maloletej. Maloletá je tiež negatívne matkou konfrontovaná v prípade že sa voči nemu či jeho partnerke pozitívne prejaví. Poukázal na nezhody s matkou pri trávení sviatkov či prázdnin maloletej, ako aj akcií poriadaných školou. Mal za to, že matka svojim konaním doposiaľ preukázala, že ho nerešpektuje ako rovnocenného partnera pri výchove maloletej a maloletú naďalej vŕahuje do ich vzájomného konfliktu.

7. Kolízny opatrovník odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, nakoľko je v záujme maloletej.

8. Okresná prokuratúra Bratislava V navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Námietku otca, že súd rezignoval na svoju povinnosť zistiť skutočný stav veci a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil považoval za neopodstatnenú, keď súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia rozsiahlym a vyčerpávajúcim spôsobom sa náležite zaoberal všetkými podstatnými skutkovými zisteniami, právne závery riadne odôvodnil, pričom vzhľadom na podrobnosť a vecnosť jeho argumentácie sa s ňou v plnom rozsahu stotožnil. K námietke, že znalec Mgr. E. T. odporučil ponechať styk matky s maloletou v rozsahu právoplatného neodkladného opatrenia, s potrebou postupného rozširovania s tým, že o možnosti striedavej osobnej starostlivosti vôbec nehovoril, považoval za nedôvodnú, poukazujúc na výsluch znalca na pojednávaní dňa 12.01.2017, ako i na obdobie od vyhotovenia znaleckého posudku, keď za uvedené obdobie uplynula dostatočne dlhá doba, ktorú znalec predpokladal a ktorá vytvorila možnosť adaptácie maloletej na zmenené podmienky. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie o tom, že dôvody svedčiace v prospech striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov vysoko prevažovali nad problémami komunikácie rodičov, ktoré sa javili ako subjektívne dané a sú prekonateľné. Súhlasil aj s konštatovaním súdu prvej inštancie, že u matky bol zaznamenaný pozitívny progres zreteľný zo zmeneného postoja matky v posledných mesiacoch trvania sporu, ktorý napokon umožnil, aby zverením do striedavej osobnej starostlivosti bola naplnená túžba maloletej po plnohodnotnej starostlivosti oboch rodičov, ktorú sama na súde prezentovala. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonu aj zistenému skutočnému stavu, a jeho rozhodnutiu nie je možno nič vytknúť.

9. Úrad komisára pre deti vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu otca zotrval na svojom stanovisku uvedenom v rozsudku súdu prvej inštancie.

10. Otec vo svojom vyjadrení k odvolaniu matky uviedol, že jeho obsah je len dôkazom jej pokriveného vnímania reality, keď celé konanie bolo iniciované z dôvodu protizákonného konania matky, ktoré bolo v ostrom rozpore s najlepším záujmom maloletej. Poukázala na to, že žiadosť matky na oslobodenie od trov konania je opakovaná, s jej návrhmi sa súd prvej inštancie už vysporiadal. Mal za to, že neexistuje žiaden zákonný dôvod, aby bola matka oslobodená od trov konania, ktoré svojim protiprávnym konaním zapríčinila. Výhrady matky voči znalcovi preukazujú až osobnú nenávisť a zaujatosť matky voči znalcovi, ktorý nepotvrdil jej deformovanú verziu reality. Zdôraznil, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil

na viere v zmenu správania a postoja matky, ktorú však matka do dnes ničím nepodložila a nepreukázala, práve naopak naďalej pokračuje v manipulácii maloletej a deformovaní reality, ktorú prezentuje.

11. Odvolací súd preskúmal vec v ktorej nie je viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi podľa § 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku (ďalej Cm.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa 378 ods. 1, § 385 ods. 1, § 219 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“), s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolaniu otca nie je možné vyhovieť. Súd prvej inštancie riadne zistil skutočný stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia vhodnosti zmeny úpravy výkonu rodičovských práv a povinností rodičov k maloletej, vrátane zisťovania názoru maloletej a posúdenia odbornej otázky prostredníctvom znaleckého dokazovania, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom.

12. Odvolací súd ako na prvoradé poukazuje, že rodičovské práva a povinnosti, ktoré sú povinní vykonávať obaja rodičia v záujme maloletých detí, prináležia rovnako obom rodičom. K inštitútu osobnej striedavej starostlivosti je treba uviesť, že pri jej nariaďovaní je ju nutné veľmi starostlivo zvážiť a posúdiť každý prípad jednotlivo. Pri rozhodovaní o jej vhodnosti je vždy prioritný záujem dieťaťa, až potom práva rodiča. Vhodnosť a možnosť striedavej osobnej starostlivosti pre to ktoré dieťa, ako aj pre rodiča, závisí od mnohých faktorov - veku a osobnosti dieťaťa, jeho povahových vlastností a vývojových možností, adaptovateľnosti, citových väzieb dieťaťa k rodičom, výchovných schopností a povahových vlastností rodičov, ich životných a materiálnych pomerov, vzdialenosti medzi oddelenými bydliskami rodičov, stability budúceho výchovného prostredia, schopnosti rodičov vzájomne komunikovať na úrovni záležitostí dieťaťa a pod..

13. V nadväznosti na námietky otca uvedené v odvolaní o nesprávnych skutkových záveroch súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 220 ods. 2 C.s.p.. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutočný stav veci, na vec aplikoval správny právny predpis a svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil. Okolnosti namietané otcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s prezentovanými závermi súdu prvej inštancie.

14. V posudzovanom prípade, zohľadňujúc skutočný stav vyplývajúci z vykonaného dokazovania sa odvolací súd zhodol so súdom prvej inštancie na tom, že striedavá osobná starostlivosť obidvoch rodičov je aj napriek okolnostiam daného prípadu a výchovných pochybení matky v minulosti (podrobne konštatovaných a vyhodnotených v rozhodnutí súdu prvej inštancie) v záujme maloletej. Je nesporné, že v danom prípade sa dieťa nachádza v dlhoročnom konflikte rodičov, ktorí napriek snahe všetkých zúčastnených odborníkov a inštitúcií na danom prípade, nie sú schopní dospieť k urovnaniu vzájomných konfliktov. Z uvedeného dôvodu bolo rodičom nariadené výchovné opatrenie, ktoré sa realizuje a ktoré bude vo svojom závere vyhodnotené súdom prvej inštancie, s možným dopadom na výkon ďalšej starostlivosti rodičov o maloletú. Odvolací súd po preštudovaní rozsiahleho spisového materiálu vyhodnocujúc jednotlivé dôvody odvolania otca vzhľadom na rodinnú situáciu maloletej, dĺžku konania a jej vzťahy k obidvom rodičom, súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že dôvody svedčiace v prospech striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov vysoko prevažovali nad problémami komunikácie rodičov, ktoré sa javili ako subjektívne dané a sú prekonateľné. Odvolací súd dospel k záveru, že v záujme maloletej, aj napriek existujúcemu konfliktu rodičov, s poukazom na vybudovaný a blízky vzťah maloletej k matke, ktorej prítomnosti sa maloletá dožaduje je, aby pri realizácii striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov mala mať možnosť prirodzene rozvíjať svoj vzťah k obom rodičom, dnes bez rizika spočívajúceho v tom, že maloletá by si na tento model starostlivosti nevedela zvyknúť. Na základe rozsiahleho a dostatočne vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, s poukazom na plynutie času a vek maloletej, sa striedavá osobná starostlivosť v presne definovaných intervaloch javí aj odvolaciemu súdu ako najvhodnejšie riešenie. V danom prípade vzhľadom na jeho okolnosti a pretrvávajúci rodičovský konflikt, nie je podľa názoru odvolacieho súdu možné prijať dostatočne dobré rozhodnutie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností o maloletú, keď iba samotné rozhodnutie nedokáže ochrániť dieťa pred negatívnym a nezrelým správaním sa rodičov a zmeniť ich rozhodnutie, pristupovať k výchove a starostlivosti o maloletú zodpovedne a bez zbytočnej emočnej

záťaže. Pokiaľ otec poukazuje na nezmenené správanie sa matky na ktorom súd prvej inštancie okrem iného svoje rozhodnutie postavil a z tohto podľa jeho názoru pokračujúcu konfliktnú situáciu rodičov s neschopnosťou usporiadania vzájomných vzťahov, odvolací súd predpokladá, že táto môže vyplývať aj z doposiaľ jasne nezadeinovaných pravidiel starostlivosti o maloletú, ktorú môže striedavá osobná starostlivosť docieľiť. Odvolací súd totiž nedospel k záveru, že v danom prípade vzhľadom na zistený skutočný stav vecí, spolu s vyjadreným názorom maloletej, ktorého autenticitu verifikoval a akceptoval pri výsluchu maloletej súdom aj súdny znalec na pojednávaní dňa 10.02.2017, by zverenie maloletej iba do výlučnej osobnej starostlivosti otca s obmedzeným kontaktom maloletej s matkou vnieslo do vzájomných vzťahov rodičov a maloletej potrebnú stabilitu a harmóniu a v krátkom čase by dokonca neprestalo byť pre maloletú akceptovateľné. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením otca, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so závermi znaleckého dokazovania a tieto nesprávne vyhodnotil, keď súd prvej inštancie vzhľadom na plynutie času od vykonania znaleckého dokazovania a dynamickosť vývoja vzájomných vzťahov docielených nariadením neodkladných a výchovných opatrení v kontexte so zisťovaným názorom maloletej práve reflektoval na situáciu existujúcu v čase rozhodovania. Správne pri svojom rozhodnutí súd prvej inštancie vzal do úvahy aj krátko realizovanú striedavú osobnú starostlivosť o maloletú a v danom prípade aj vyjadrený názor maloletej, ktorý mohla maloletá vyjadriť práve na základe svojich vlastných skúseností a poznania režimu striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, ako aj pri realizácii osobnej starostlivosti každého z nich. Odvolací súd súhlasí so stanoviskom otca, že ideálny stav pre výchovu detí v striedavej osobnej starostlivosti je dostatočná komunikácia oboch rodičov a ich usporiadané vzťahy, avšak vzhľadom na už realizovaný výkon striedavej osobnej starostlivosti o maloletú a jej stanovisko, s pozitívnou citovou väzbou na matku, nie je a ani nemôže byť v danom prípade vzájomná animozita rodičov prekážkou jej umožnenia. S námietkou otca, že súd prvej inštancie porušil zásadu nestrannosti, keď Úradu komisára pre deti neposkytol všetky relevantné dokumenty, čím spôsobil jeho údajne neobjektívne hodnotenie prípadu, nie je možné sa stotožniť. Odvolací súd udáva, že za svoje konanie a vystupovanie pred súdom je Úrad komisára pre deti zodpovedný ako samostatný subjekt po tom, čo bol do konania pribratý súdom prvej inštancie ako účastník konania, s možnosťou naštudovať si príslušný spisový materiál. V danom prípade však jeho vystupovanie v kontexte s celým vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie však podľa názoru odvolacieho súdu nemalo zásadný dopad na zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie či odchýlenia sa od výsledkov už vykonaného dokazovania a ich vyhodnotenia súdom prvej inštancie. K otcom namietanej činnosti o zaangažovanosti OZ Deti patria rodičom odvolací súd nemôže zaujať objektívne stanovisko a z ich spolupráce s matkou nevychádzal pri svojom rozhodnutí ani súd prvej inštancie. Je však nesporné, že pokiaľ OZ Deti patria rodičom za spolupráce s matkou medializovalo daný prípad, je potrebné uviesť, že neprimeraná medializácia každého prípadu rodičovského sporu vo veciach starostlivosti o maloleté deti je v priamom rozpore so záujmom maloletého dieťaťa. Rodičia sú povinní v záujme zdravého vývoja maloletej urobiť všetko pre to, aby posilňovali svoje rodičovské kompetencie, ozdravili svoju vzájomnú komunikáciu a v pozícii rodičov maloletej sa vzájomne rešpektovali. Základným princípom, ktorým sa súd riadi pri rozhodovaní vo veciach maloletých detí je záujem maloletých detí, pričom v danom prípade vhodnosť zverenia maloletej do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov v konaní pred súdom prvej inštancie dostatočne preukázaná bola. Pri zohľadnení zisteného názoru maloletej, jej blízkeho vzťahu k obojrodičom a potrebe si tento vzťah upevňovať a budovať, odvolací súd vyslovuje presvedčenie o osobnostnej zrelosti obojrodičov, ktorí by mali záujem maloletej byť s obojrodičmi rovnomerne, plne akceptovať a vytvoriť jej podmienky na to, aby realizácia striedavej osobnej starostlivosti nebola z dôvodu nevyriešených vzájomných vzťahov rodičov pre maloletú stresujúca a u maloletej vytvárala konflikt lojality. Odvolací súd sa v plnej miere stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie podrobne uvedenými v písomnom vyhotovení rozhodnutia vzťahujúcimi k tejto časti rozhodnutia a konštatuje, že súd prvej inštancie rozhodol po rozsiahlom dokazovaní, vrátane výsluchu maloletej. Názoru maloletej venoval osobitnú pozornosť, zohľadňoval ho v kontexte záverov nariadeného znaleckého dokazovania a i podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol plne v záujme maloletého dieťaťa, ktoré prevyšuje i nad záujmami a želaniami obojrodičov.

15. V danom prípade súd prvej inštancie správne rozhodol aj v otázke výživného, keď vzhľadom na vykonané dokazovanie v nadväznosti na preukázanie zárobkových možností a schopností rodičov a ich majetkových pomerov výživné na maloletú počas trvania striedavej osobnej starostlivosti neurčil.

16. Odvolací súd považuje za potrebné osobitne apelovať na matku, aby v najlepšom záujme maloletej rešpektovala v jej živote pozíciu otca ako druhého rovnocenného rodiča, dodržiavala pokyny a odporúčania psychológov, ktorí jej pomáhajú pri posilnení jej rodičovských kompetencií v rámci

nariadeného výchovného opatrenia a zväžila súdnymi znalcami odporúčanú individuálnu psychoterapiu. Dodržiavala s otcom pri starostlivosti o maloletú vzájomné dohody a korektnú komunikáciu a nevťahovala maloletú do ich nevyriešeného rodičovského konfliktu. Z obsahu spisového materiálu vyplývajú nielen závažné pochybenia matky v minulosti pri výchove a starostlivosti o maloletú, ale aj to, že v danom prípade je možné ju považovať za menej rodičovsky uvedomelého a spolupracujúceho rodiča. Odvolací súd zdôrazňuje, že nariadené a realizované výchovné opatrenie, bude vo svojom závere vyhodnotené súdom prvej inštancie a jeho výsledky môžu mať v konečnom dôsledku aj dopad na výkon ďalšej starostlivosti rodičov o maloletú.

17. Odvolací súd pri zohľadnení najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa ako prioritného kritéria pre rozhodovaciu činnosť súdu v konaní starostlivosti o maloleté deti rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV., V., ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil, pričom podľa ods. 2 citovaného ustanovenia poukazuje na správne právne závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil.

18. Pokiaľ ide o výrok VII. rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý odvolaním napadla matka, odvolací súd mal za potrebné v prvom rade súdu prvej inštancie vytknúť, že v danom mimosporovom konaní bolo nutné rozhodnúť nielen o nároku na náhradu trov, ale v zmysle § 58 C.m.p. aj o výške trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Odvolací súd zastáva názor, že v mimosporovom konaní nie je možné subsidiárne aplikovať § 262 ods. 1 C.s.p. a rozhodnúť iba o nároku na náhradu trov konania, nakoľko predmetné ustanovenie je možné použiť len ak Civilný mimosporový poriadok neustanovuje inak, v danom prípade však ustanovuje inak vo vyššie uvedenom ustanovení § 58 C.m.p. Za ďalšie odvolací súd dáva súdu prvej inštancie do pozornosti, že prípady, kedy trovy konania platí štát v zmysle ustanovenia § 49 ods. 1 sú taxatívne vymedzené Civilným mimosporovým poriadkom (a to v zmysle ustanovenia § 50 ods. 2, 4 C.m.p., § 186 ods. 3 C.m.p., § 271 C.m.p., ako aj trovy prekladu a trovy tlmočenia § 155 ods. 2 C.s.p.). Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie postupovať v zmysle § 49 ods. 2 C.m.p. a primäť účastníkov k čo najväčšej súčinnosti a zaviazat' ich na zloženie preddavkov na trovy dôkazu, ktorými vypracované znalecké posudky jednoznačne sú. Z dôvodu, že trovy dôkazu boli už uhradené zo štátnych finančných prostriedkov, ako aj z dôvodu, že rozhodovanie o trovách štátu nie je v týchto prípadoch v Civilnom mimosporovom poriadku, ako ani v Civilnom sporovom poriadku upravené, bude úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní postupovať v súlade s procesnoprávnymi poriadkami, ktorých súčasťou sú nielen paragrafové ustanovenia, ale aj jednotlivé články (sudca by mal rozumne dotvoriť absentujúcu právnu úpravu v zmysle čl. 4 C.s.p.). V súvislosti so samotnými odvolacími námietkami matky, odvolací súd uvádza, že bude povinnosťou súdu prvej inštancie sa s týmito námietkami vysporiadať v novom rozhodnutí.

19. S poukazom na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku VII. zrušil podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. d) C.s.p., keďže nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané neexistovali a v tejto časti vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie bude názorom odvolacieho súdu viazaný v súlade s ustanovením § 391 ods. 1 a 2 C.s.p..

20. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

21. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).